

Keserűség, gondok, rettegés...

(folytatás az első oldalról)

A hit kérdésében is van tennivalója azoknak a sajtóorgánomoknak, amelyek komolyan veszik a társadalmat és a jövőt. Ugyanis a hit mindenre magyarázatot ad, megoldási lehetőséget kínál, és arra ösztönöz, hogy ne a gyűlölet munkáljon az emberekben, hanem a szeretet. Ha pedig szeretettel vagyunk mindenki iránt, akkor olyan energiákat szabadítunk fel magunkban és környezetünkben, amelyek az élethez, a megélhetéshez nélkülözhetetlenek.

Isten szeretete irántunk végtelen, és feltétel nélküli. Csak azon múlik, hogy éljünk e szeretet adta lehetőséggel, hogy elfogadjuk-e Istent és az ő szeretetét, felfedezzük-e mindennapjainkban az ő létét, és támogatását, tudjuk-e kérni Istent arra, hogy megadja a hozzá való hűség és az iránta való szeretet kegyelmét. Nem nagy szavak ezek és nem is valamilyen komplikált és szemellenzős ostobaság, hanem végtelenül egyszerű, gyorsan visszaigazolt dolog. Ha a történelem utolsó száz esztendejét nézzük, akkor világossá válik a hit ereje, Isten szeretete.

Az első világháború utáni időszak rettenetesen nehéz és válságos volt a magyarság számára. Trianon, belső harcok, gazdasági válság... és mivel győzte le a nemzet ezeket a tragikus éveket? A hitével és a hazaszeretettel, a túlélés ösztönével. Ha a második világháború eseményeire gondolunk, látnunk kell Auschwitzot, Dachaut és mindazokat a koncentrációs taborokat, amelyekben ott raboskodtak a keresztény egyházak papjai. Mit tettek e drámai helyzetben? Örömtől könnyes szemmel végezték az éjjeli misét, s ennek az

örömmel a hullámai elérték a szintén ott raboskodó más vallást gyakorló embereket is. Számos leírás tanúskodik arról, hogy a keresztény – többek között a katolikus – papság titkos miséire rengeteg más vallású ember is elment, mert megéreztek, hogy Krisztus ereje és vigasztalása azonnali segítség a bajban és a kilátástalanságban. Hasonló volt a hit ereje a frontokon, és a hátszágokban is. Lehetett volna-e menteni a hátszágokban az üldözött embereket hit nélkül? Lehetett volna-e keresztleveleket gépelni éjjelente a plébániák irodáiban úgy, hogy bármikor megjelenhetett volna a nyilas söpredék? Nem. Mindezt csak szeretettel és hittel végezheték, s örömmel, mert a segítségnyújtás mindig örömben végződik. Lehetett volna-e hit nélkül olyan éjjeli szentmisét tartania Mindszenty püspöknek Sopronkőhidán a börtönben 1944 karácsonyán, amely éjjeli szentmisén minden ott lévő rab – kommunista, kiscgazda, zsidó és keresztény politikus – teljes szívvel vett részt?

Hit nélkül és Isten nélkül elképzelhető lenne-e, hogy erdélyi, felvidéki és csonkaországi papjaink a kommunista söpredék börtöneiben, még közvetlenül kivégzésük előtt is a többieket vigasztalták? S nem is folytatom a történelmi bizonyosságokat. Csak bele kell gondolni abba, hogy Isten szeretete milyen nagy erő. Trianon után magyarabb Erdély, mint a csonkaország, s több a tartás benne, mint a bárhol másutt élő magyarságban. Nem a kis falvak lakosságának vallásossága, a mindent feláldozó magyar papok és tanítók munkája és kitartása őrizte-e meg a nemzetnek Erdélyt, s Erdélynek a székelységet? S miért vált mára a csonkaországi magyar társadalom egy minősíthetetlen csürhévé? Mert mindennek az ellenkezője történt, s mert a

csonkaországi magyarságból hiányzik a hit, a szeretet, az egymás iránti tolerancia, az összetartás, a tiszta gondolkodásmód. Miért? Mert soha nem is volt tökéletes hite, hazaszeretete, nemzettudata. Mára egy elkeseredett és mindent sötétben látó, a szélsőségekben bízó és azt támogató társadalommá vált, amelynek csak elenyésző százaléka tud értelmesen és világosan gondolkodni, ám ahhoz kevés, hogy a társadalom egészét meggyőzze.

Pedig az élet sokkal szebb és sokkal reményteltebb, mint ahogyan az ma láttatja a média és a politikai pártok. Az élet vidám és biztató jövő felé mutat, amely jövőben ott rejlik a hit és a nemzettudat visszaépülése, a pártok hiteltelensége és a mindennapokban való szépség felfedezése. Csak egy kicsiny elhatározás kell, egy cseppnyi hit és Isten felé fordulás, s már vége is annak a borús, sötét korszaknak, amelyet ma látni vélünk, de amely semmivel sem rosszabb, mint a korábbi korszakok mindennapjai és politikája... A rettegés és a

keserűség helyett örvendjünk gyermekeinknek, az életnek, a hazánknak és ellenségeinknek is. Szeressük őket is, és lássuk be saját hibáinkat. Meg kell újulni mindennapjainkban, lélekben, hazaszereteten és élni akarásban. És el kell döntenünk, hogy hiszünk-e magunkban és magunk által felállított mérce megtartásában. Ha pedig nem olvassuk a bulvárlapok ostoba és ízléstelen írásait, az elkeserítő napi politikát, és a vallásosnak álcázott félelemkeltéseket, akkor Istennel nagyon jól megleszünk ebben a világban. Mert a világ és az élet csodálatos, ha nem a rosszra pazaroljuk energiainkat, hanem felfedezzük itt a földön is Isten országát, szeretetét és ragaszkodását. Hiszen a nap süt... és élünk!

Bogár László

Az álomnak vége

Igen, az álomnak vége van, lassan ébredni kell, bármilyen sötétben vészjósló is e reggel. Ráébredni végre, hogy milyen is az a világ, ahová beküldtek minket. A világot meghatározó "láthatatlan" erők pénzhatalmi kommandósai nem nagyon hagytak kénséget afelől, hogy kik ők és mit akarnak. A tragikus történésekbe persze számos komikus elem is vegyült.

Az egyik például az, hogy a magyar társadalom egy része, és az őket hipnotizáló uralmi oligarchiák, a globális pénzhatalmi rendszer brutális csapásait mint "felszabadítókat" üdvözlnek. Akárcsak 1956. november 4. után azok, akik a szovjet birodalom hazánkat brutálisan legázoló hatezer pánccelosában látták a "szabadság és rend" megteremtésének biztosítékát.

Az elmúlt háromszáz évünk éppen azt látszik bizonyítani, hogy ha nem lázadunk, szétrohaszt, ha lázadunk (ahogy most is próbáltuk), szétrobbant minket a mindenkori "birodalom", amely mögött ugyanazt a pusztító világerőt ismerhetjük fel, amelyről persze oly gyakran hallani, hogy nem is létezik, csak nekünk vannak összeesküvés-elméleteink.

És ha nem velünk történne, valóban nagyon mulatságos lenne látni, amint az egész magyar politikai elit valahogy úgy viselkedik, mint azok, akik egy éppen szakadékba lezuhanó autóban vitatkoznak arról, ki üljön a volán mellé, vagy ami még izgalmasabb kérdés, hogy akkor most bekapcsolják-e a légkondicionálót, avagy sem, miközben az autó néhány másodperc múlva körülbelül négyszáz kilométeres óránkénti sebességgel fog a szakadék sziklaaljzatához csapódni.

És valamennyi benne ülő ugyanolyan maradandó alakváltozást szenved majd, teljesen függetle-

nül a volánhoz és légkondicionálóhoz való viszonytól. Szóval az álomnak vége van, de azért legyen végre bátorságunk kinyitni a szemünket, és látni azt, ami valóságként körülvesz minket. Azt, hogy mi annak a végzetes csapdának a természete, amelyben most vergődni látszunk.

Igazából mindössze arra a meglehetősen pragmatikus kérdésre kellene válaszolnunk, beletörődünk-e abba, hogy elpusztulunk, vagy esetleg ezt elkerülendő, az utolsó előtti pillanatok egyikében mégiscsak megpróbáljuk megnyitni legalább azt a beszédteret, ahol a dolgok néven nevezhetővé válnak.

Tegyük hozzá, nem feltétlenül kellett volna e végzetes veszélynek, a világ romba döntésére készülő iszonyú örvényléseknek bekövetkezniük, ha bolygónk láthatatlan és persze csak az összeesküvés-elméletekben létező urai a jó gazda gondosságával irányítanák a civilizációt. Logikailag ugyanis akár ez a változat is bekövetkezhetett volna az elmúlt évezredek során, de sajnos nem ez következett be, hanem ennek éppen az ellenkezője.

A világot igen régóta irányító szuperstruktúra ugyanis ámokfutóvá, pusztító fúriává vált, egy olyan "globalómává" amely most úgy készül felszámolni mindent, hogy akárcsak a rákos burjánzással, vele se tudjuk közölni, hogy az általa elpusztított civilizáció összeomlásával neki magának is vége lesz. Játsszunk el azért azzal a gondolattal, hogy ha esetleg mégis elérne hozzá e kérdésünk és kérésünk, akkor vajon mit válaszolna.

Elvileg három változata lehetne egy ilyen válasznak.

Az egyik, hogy "hogyne tudnám, hogy elpusztulok, ha már elpusztítottam a világot, de addig is átélhetem azt a mámorító érzést, hogy azt csiná-

lok, amit akarok, zabálok belőled, és írtelek beléd mértéktelenül, ám te, szerencsétlen lúzer emberiség, ezt úgysem értheted".

A második talán az volna, hogy "tudom, hogy utam a semmibe visz, és szeretném is megállítani saját magam, de művem felett már én is elvesztettem az ellenőrzést, így a világ most már tehetetlenségi pályán halad az általam felidézett végzete felé".

És végül, ha végtelen naivitás is talán ezt feltételezni, de válaszolhatná azt is, hogy "jó, egyezünk ki döntetlenben, és akkor ámokfutó parazita helyett megpróbálok bölcs élelősködni lenni, aki mindig visszahagy annyit erőforrást a világnak, amiből az a számára hosszú távú, kényelmes kifosztathóság állapotába tudjamagát rendszeresen visszahozni".

Ez lenne a "jut is, marad is" régi bölcsessége.

Mindebből látható, hogy az emberi világ kritikus elágazási ponthoz érkezett.

Ha nem akar elpusztulni, akkor végre nevének nevezve a dolgokat, igenis nyíltan kérdőre kellene vonnia a világ valóságos urait, még ha ez politikailag is volna túl korrekt.

Kell tennünk egy utolsó kísérletet, és ha ez sem sikerül, akkor pedig rohamos gyorsasággal el kell kezdeni a távolodást mindentől, ami a "globalómához" kapcsolódik. Annál nagyobb lehet az életben maradás esélye, minél kevésbé fogyasztjuk áruait és szolgáltatásait, minél kevésbé hisszük el mesterségesen összetakolt hamis valóságát.

Az álomnak vége van, és most már csak rajtunk múlik, hogy a világnak is vége lesz-e.

Forrás:
Magyar Hírlap online
2011. november 30.

